

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

**NAȘTEREA DOMNULUI
NĂDEJDEA MÂNTUIRII NOASTRE**

**PASTORALĂ
LA NAȘTEREA DOMNULUI**

© Editura Episcopiei Giurgiului
2012

Coperta 1: Nașterea Domnului
(Biserica Mănăstirii Sf. Mare Mc. Gheorghe - Giurgiu)

© Editura Episcopiei Giurgiului
2012

ÎNSEMNARE:

Această Pastorală se va citi în bisericile parohiale și
mănăstirești la Sfânta Liturghie, în ziua praznicului
Nașterii Domnului, iar în filii, a doua zi.

NAȘTEREA DOMNULUI – NĂDEJDEA MÂNTUIRII NOASTRE

„Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi
și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl,
plin de har și de adevăr”(Ioan 1, 14)

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,*

eara sfântă a Ajunului Crăciunului, cu sfințenia și farmecul ei, este fără seamăn de frumoasă. Firea creștinească se îmbracă în straie neprihănite, amintindu-ne de zăpezile de altădată. Fulgii de zăpadă sunt încă așteptați să se scuture de pe aripile cetelor îngeresti care au cântat deasupra peșterii de la Betleem: „Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Glasurele curate ale copiilor încă mai cântă la ferestrele caselor străvechi colinde moștenite de la străbunii noștri, care au pus în ele comori de credință, de dragoste și de simțire creștinească.

Din mila Domnului Hristos ne bucurăm din nou sufletele la vremea aceasta binecuvântată a colindelor, pe care o vestește poetul Mihai Eminescu:

„Colinde, colinde,
E vremea colindelor
Căci gheața se-ntinde
Asemeni oglinzilor
Și tremură brazii,
Mișcând rămurelele,
Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele

Se bucură copiii,
Copiii și fetele
De dragul Măriei,
Își pieptănă pletele...
De dragul Măriei
Și-al Mântuitorului,
Lucește, pe ceruri,
O stea călătorului...”

Iubiți fi duhovnicești,

ăderea în păcat a celor dintâi părinți Adam și Eva părea că a adus o ruptură definitivă între Dumnezeu și om. Prăpastia dintre Creator și om se adâncea din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului. Dar tocmai în momentul când deznădejdea era gata să cuprindă sufletele oamenilor, iată că minunea întrupării celei mult așteptate se produce. Cuvântul lui Dumnezeu Cel neîncăput se lasă cuprins în trupul plăpând al fiului unei fecioare curate din Nazaretul Galileii. Momentul acesta istoric a trecut aproape neobservat, omenirea continuându-și drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singur cerul a tresărit și s-a umplut de lumină și glasurile oștirilor îngeresti au umplut văzduhul cu dumnezeiasca lor cântare: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bună voire” (Luca 2, 14).

Pământul Iudeii, cufundat în întuneric, oferea o scenă umilă, ce părea a fi oglinda sufletului unei lumi prăbușite: o peșteră transformată în staul folosită drept casă de locuit, o iesle așternută drept pat de odihnă și răsuflarea caldă a vitelor menită să îndulcească frigul din peștera Betleemului. În împrejurările acestea, „Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut trup și s-a sălășluit întru noi” (Ioan 1, 14) și intră în dimensiunea lumii noastre. Trupul Său înomenit, supus ca orice trup omenesc tuturor suferințelor, n-a fost deosebit cu nimic de trupul cu care se naște orice om, afară de păcat, și n-a fost scutit de nicio durere fizică.

Și totuși, acest trup al lui Hristos devine singura punte de legătură între două lumi separate de o prăpastie imensă: împărăția lui Dumnezeu și lumea păcatului. El, singurul trup omenesc pe care păcatul n-a putut pune stăpânire, avea să ia asupra Sa povara păcatelor întregii lumi, ca să le omoare pentru totdeauna prin moartea Sa pe cruce, așa cum spune Sf. Petru: „El a purtat păcatele noastre în trupul său pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcat, să viețuim dreptății. Cu rănile Lui noi toți ne-am vindecat” (I Petru 2, 24).

Din planul mântuirii oamenilor, trupul personal al Mântuitorului n-a putut lipsi. Dumnezeu, Cel care a venit în lume ca s-o mântuiască, trebuia să fie totodată și om deplin,

pentru ca să poată fi înțeles și primit de oameni. Fără trup omenesc, Hristos n-a voit să intre în istoria mântuirii omenirii și nici să schimbe soarta ei, deoarece Mântuitorul făgăduit oamenilor trebuia să fie pentru omul căzut modelul omului nou, restabilit prin har. Folosind cuvintele Sfântului Atanasie, am putea spune că numai Dumnezeu întrupat putea să deschidă calea spre îndumnezeirea omului. În felul acesta Dumnezeu întrupat în persoana lui Hristos a devenit pentru creștini centrul istoriei și al preocupărilor lor. De aceea anii se socotesc până la Hristos și de la Hristos. Momentul nașterii Sale este începutul unei lumi noi, restabilită prin har și împăcată cu Dumnezeu. Hristos devine astfel steaua călăuzitoare a creștinului în lume, prin ceața deasă a îndoielilor ce chinuie sufletul omenesc.

Însă, nevoind să rămână în veșnicie printre noi cu trupul Său din Betleemul Iudeii, după ce a biruit păcatul și moartea, Fiul lui Dumnezeu trebuia să părăsească lumea și să se reazeze într-o slavă de-a dreapta Tatălui. Din dragostea Sa cea mare pentru ființa omenească, și pentru ca noi să nu rămânem orfani de Dumnezeu, Iisus Hristos a făcut ca trupul Său să rămână totuși veșnic în lume, sub o formă nouă, aceea a trupului euharistic, adică a Sfintei Împărtășanii, instituită atunci când a spus ucenicilor: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor”, și „Beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu, al legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”, adăugând apoi: „Aceasta s-o faceți pentru pomenirea mea” (Luca 22, 19-20). Din acest moment, Trupul euharistic al lui Iisus apare în lume ca să-i țină locul în chip minunat și desăvârșit Trupului Său, care avea să se înalțe la cer. Pentru aceea, cel ce se exclude de la comuniunea cu Trupul euharistic al Domnului, o face cu riscul pierderii vieții veșnice: „Amin, amin, grăiesc vouă, de nu veți mânca Trupul Fiului Omului, și de nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață întru voi...” (Ioan 6, 53-56).

Chiar dacă taina prefacerii pâinii și vinului în trupul și sângele lui Hristos depășește puterea de înțelegere a minții omenești, necesitatea împărtășirii cu Trupul euharistic al Domnului este mai presus de orice îndoială! Aceasta a porun-

cit-o Însuși Hristos, iar Biserica o cere și o practică de aproape două mii de ani.

Dacă trupul personal, istoric și real al Mântuitorului a fost puntea de legătură între două lumi vrăjmașe, Trupul Euharistic al Domnului este o scară asemănătoare cu cea din viziunea lui Iacob, care unea cerul cu pământul, este scara cea cu infinite trepte, care duce spre desăvârșire, spre asemănarea noastră cu Dumnezeu. Este scara pe care omul se reîntoarce înoit la sânul lui Dumnezeu. Fiindcă orice credincios care primește cu vrednicie Trupul Euharistic poate să spună împreună cu marele Pavel: „Nu mai sunt eu cel ce trăiesc, ci Hristos este cel ce trăiește întru mine!” (Galateni 2, 20).

Împreună cu Sfântul Ignatie Teoforul, toți trebuie să fim convinși că Trupul Euharistic al lui Hristos este „singurul leac al nemuririi noastre”. Acesta este la îndemâna tuturor, deoarece se găsește întreg și real pe fiecare sfântă masă și la fiecare Sf. Liturghie până la sfârșitul lumii. În fiecare părticică, Hristos este întreg, întrucât „El se sfârâmă, dar nu se desparte, se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește, iar pe cei ce se împărtășesc îi sfințește”. Trupul euharistic al lui Hristos se află permanent atât de aproape de fiecare din noi, încât nimeni nu se va putea dezvinovăți la Judecata cea mare.

Iubiții mei fi întru Hristos,

ată, s-au împlinit mai mult de două mii de ani de când Fiul lui Dumnezeu, Cel mai înainte de veci, a străbătut cerurile și a coborât pe pământ, pentru a lua chipul nostru, împărtășind astfel condiția umană cea mai smerită. Deși cei două mii de ani au umplut cerul de martiri și sfinți din toate straturile societății, în fruntea lor aflându-se pruncii din Betleem uciși de sabia lui Irod, cărora le-au urmat de-a lungul secolelor miile de mărturisitori ai lui Hristos, între care și cei din neamul nostru, totuși, prezența răului, degradarea morală și îndepărtarea de Dumnezeu, această stare pricinuitoare de nedreptăți și păcate, stârnește îngrijorare și tristețe în inimile multora.

Este desigur adevărat că marea lumii este involburată, cum n-a mai fost parcă vreodată pe pământ. Cu mintea și expe-

riența vieții lor înduhovnicite, Sfinții Părinți ne învață că numai Mântuitorul Hristos este Cel ce va potoli aceste valuri. Și nu numai pe acestea, ci și pe cele din inimile noastre rănite uneori de iubirea de argint și desfrânare, care desfigurează ființa, familia și societatea umană în ansamblul ei.

Lubiți Părinți slujitori ai sfințelor altare și frați creștini,

u întristare constatăm că există multă desfigurare sufletească în lume și îndeosebi în viața tinerilor, care își pierd prea devreme inocența și nu găsesc puterea să o redobândească și deasemeni foarte multăucidere în pântecele mamei. Aceasta este, credem, situația din societatea românească de astăzi, cu foarte multe aspecte contradictorii. Vedem tineri minunați, oameni prezenți în Biserică alături de copiii sau nepoții lor, dar vedem, totodată, și foarte multă risipire sufletească, în cluburi, baruri sau discoteci.

Părinții au în mână viitorul copiilor lor! Și mai important lucru este că mântuirea sufletelor depinde de mântuirea copiilor căci aceștia sunt pentru ei talanții despre care face vorbire Evanghelia. De aceea rugați-vă împreună cu copiii dimineața, seara și înainte de masă. Seara, după rugăciune, faceți-vă timp să le citiți sau să le povestiți din Sf. Scriptură sau din Viețile Sfinților. Folosiți aceste clipe pentru a-i învăța cine este Dumnezeu și ce așteaptă El de la noi. Luați copiii la sfintele slujbe de când sunt mici pentru a înțelege că pentru Dumneavoastră este mai important să vă desprindeți de grijile lumești spre a fi aproape de Dumnezeu. Încercați să-i faceți să guste din atmosfera slujbelor, explicându-le în mod simplu, pe înțelesul lor, ce se întâmplă acolo. Mai închideți din când în când televizorul și calculatorul ca să petreceți mai mult timp alături de copii, încercând să-i cunoașteți, să le ascultați problemele și să vă apropiați de ei. Făcând toate acestea, putem nădăjdui că ceea ce noi am sădit și am udat, Dumnezeu va face să crească¹.

Rezultatele bacalaureatului din acest an au arătat o pregătire aproape dezastruoasă a tinerilor români. În mod normal, radiografia obținută prin organizarea unor condiții drastice de

examen ar fi trebuit să ducă la concluzia că asistăm la rezultatul reformelor neîntrerupte la care a fost supusă școala românească, prin subfinanțarea și disprețul cu care sunt tratați dascălii. Dar hotărârile celor în drept au fost cu totul altele: reformele trebuie continuate iar școlile sunt prea multe. Mai nou, s-a lansat și o strategie de modernizare a învățământului românesc. Este vorba despre transmiterea învățaturii prin intermediul noilor tehnologii, adică, transferarea actului educațional pe suport electronic și lansarea unei biblioteci virtuale. Este vorba de o abordare care schimbă foarte mult actul educațional și ceea ce înțelegem astăzi prin „școală” și „educație”.

Consecințele tentațiilor noilor tehnologii au și apărut deja: sărăcirea gândirii și a limbajului, stâlcirea cuvintelor, împrumuturile inutile din alte limbi etc. Tot aici amintim și tendința de a citi tot mai puțin, generalizată în societatea de astăzi, când televiziunea ne bombardează cu o avalanșă de programe, mesaje de tot felul, publicitate. Ritmul tot mai alert în care ne desfășurăm viața a contribuit semnificativ la pierderea gustului pentru citirea cărților bune și folositoare. De aceea, suntem direct responsabili pentru a le insufla copiilor noștri dragostea de carte, dragostea de oameni, nu de prieteni și prietenii virtuale, dragostea de Hristos și de învățăturile Lui, și nu dependența de Internet și de născocirile sale².

Cu ajutorul Domnului vom intra în anul 2013, anul Sf. Împărați Constantin și Elena, purtători ai Crucii, și nu se poate să nu ne întrebăm: „Oare ce ne va mai aduce? Câți vom mai ajunge oare la capătul celălalt al său? Câți copii se vor naște? Câte nunți se vor săvârși? Dar avorturi și divorțuri, depresii și întristări? Cum vom mai câștiga banii pentru a ne plăti chirii-le, ratele, hainele și pentru a mânca!? Câtă fericire, durere, boală și suferință ne așteaptă? Timpul are taina lui, pe care numai Dumnezeu o cunoaște, însă nimic nu este bătut în cuie pentru noi. Atât fericirea, cât și nefericirea, sănătatea sau boala, viața și moartea sunt roadele alegerilor noastre, a relației pe care o avem cu Dumnezeu. Nu putem însă să nu luăm în calcul puterile și stăpânirile lumii acesteia.

Ele nu ne vor binele. Sistemele de urmărire depășesc și filmele de anticipație de acum câteva decenii; mecanismele finan-

ciare ne îngenunchează tot mai mult, campaniile de vaccinare și desfrânarea generalizată sunt tot mai agresive. Se anunță mai multă sărăcie. Și de unde bani, când țara a fost vândută?... Va crește rata depresiilor și a sinuciderilor, a copiilor rămași fără părinți pierduți în fața televizoarelor și a internetului... Toate acestea și multe altele, mai mari răutăți anunță să se reverse din gura pandorei deschisă peste lumea întreagă”³.

Dragii mei,

n fața acestor realități cotidiene nu trebuie să stăm pasivi, lăsând lucrurile doar la nivelul lamentațiilor, ci să ne unim în rugăciune și în lucrarea binelui, căci, așa cum ne spune Hristos-Domnul: „acest soi de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21). Oare noi, creștinii, n-am avea nevoie de mai multă rugăciune? Nu vedem câte sute de români au renunțat la luptă și la viață? Sau am încetat să mai credem că Hristos, Domnul, ne poate ajuta cu purtarea Sa de grijă și cu mila Sa cea nemărginită?! Cine oare ar trebui să ne cheme la rugăciune și post, dacă nu clericii și oamenii Bisericii!

Este trist faptul că omul a ajuns astăzi să existe mai mult ca ființă biologică și că uită adesea de omul lăuntric, duhovnicesc. Este vorba de individualismul care îi creează iluzia că a devenit omnipotent, dar fără conștiința morală că înaintea sa la înfăptuiri care au, de cele mai multe ori, repercusiuni negative pentru viața lui.

Nu este exclus deloc ca generațiile viitoare, „dacă vor trăi corect mesajul Evangheliei lui Hristos, să considere ca pagini negre, nu numai pe acelea ale regimurilor totalitare și ale gulagurilor, nu numai pe cele ale genocidurilor și războaielor, dar și morțile colective a mii de embrioni, de dragul științei și al tehnologiei. Omului îi este dată viața într-un mod concret și natural și el devine părtaș al lui Dumnezeu în lucrarea creației și mântuirii copiilor lui. Această puternică și unică legătură a părintelui cu copilul vine astăzi s-o distrugă omul egoist, folosind tehnologia. De aceea trebuie să fim sinceri. Genetica și tehnologia vin să pună placa de mormânt pe legătura lumească și indiferentă, dominantă, în multe societăți, a părintelui cu co-

pilul²⁴. Omenirea evoluează științific și tehnologic, dar este întristător faptul că moral și spiritual nu are același progres.

Cu mâhnire aflăm că astăzi unii semeni de-ai noștri au ajuns până într-acolo încât, chiar dacă își zic creștini și chiar dreptmăritori, cheamă la petrecerea de după botez „ursitoare” care să „prezică” copiii sau aruncă bani în cristelniță în locul florilor și busuiocului, am văzut lucrul acesta la un botez pe care l-am săvârșit de curând. Dar ce nu face omul pentru a se distra? Și pe urmă ne mirăm de ce sunt permanent bolnavi copiii, de ce sunt neliniștiți, de ce nu ne ascultă sau nu învață bine. Oare botezul lor a fost făcut cu frică de Dumnezeu și cu luare aminte, cu credință și cu evlavie? De aceea este nevoie să cunoaștem mai mult și mai bine ce înseamnă a fi botezat, adică a fi creștin sau a purta numele lui Hristos, într-o lume confruntată cu fenomenul secularizării și cu indiferența religioasă.

Totodată mai observăm că în foarte multe cazuri Cununia ajunge să fie motiv de beție și dezmăț. Astfel Taina Nunții nu mai este cinstită cu fecioria mirilor și nici măcar prin spovedanie. Din lipsă de timp sau din comoditate și noi, clericii, nu-i mai spovedim pe viitorii miri sau dacă o facem, evităm întrebările delicate și cu atât mai mult sfaturile. Nașii sunt aleși mai mult după situație materială sau relații familiale, decât pentru credința și viața lor morală. Slujba, dacă se poate, să fie regizată, săvârșită în afara bisericii, prin parcuri sau pe malul apei, după modelul occidental, și filmată cât mai profesionist, iar petrecerea - cât mai lungă. Apoi, vin certurile din prima lună „a mierii”, urmate de neînțelegeri și necazuri.

Foarte mulți nici nu se mai cunună din motiv că nu au strâns banii necesari pentru petrecere, trăind în păcatul desfrânării, fără binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a naște prunci.

Iată cum Botezul și Cununia sunt motive de mare bucurie, dar fiindcă nu înțelegem că în Hristos trebuiesc făcute acestea și nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine (Romani, 13, 13), toată veselie se transformă în tristețe. Și trăim, din păcate, urmările acestui fenomen la nivel național.

Aproape optzeci la sută dintre români sunt botezați. Dar câți dintre noi urmăm poruncile Evangheliei lui Hristos? Prin Taina Botezului devenim mădulare ale trupului lui Hristos, ne

îmbisericism, iar acest fapt presupune și obligații față de comunitatea ecclesială, nu numai drepturi de care ne prevalăm deseori atunci când judecăm sau cerem socoteală Bisericii și slujitorilor ei. Practic, parohia este formată din toți credincioșii care vin frecvent la o anumită biserică, care formează astfel o adevărată familie duhovnicească și care participă activ la viața liturgică a Bisericii: Sfânta Liturghie, vecernie, utrenie, Sfântul Maslu, etc. Membrii parohiei au următoarele îndatoriri: să susțină, să întărească și să răspândească credința Bisericii Ortodoxe; să lucreze în așa fel încât toți credincioșii să viețuiască potrivit învățăturilor acestei credințe; să cerceteze sfânta biserică, să participe la sfintele slujbe; să se împărtășească de Sfintele Taine, să îndeplinească faptele milei creștine, să întrețină și să ajute Biserica și pe slujitorii ei.

Enoriaș este cel care are sentimentul apartenenței la această comunitate parohială și care prin tot ceea ce face are în vedere și bunul mers al parohiei din care face parte. Idealul este deci ca toți membrii unei parohii să-și formeze și să-și însușească o conștiință vie și puternică de enoriași, echivalentă conștiinței cetățenești în plan social. Ei trebuie să fie pătrunși de sentimentul viu al apartenenței la parohia lor, să nu se izoleze de viața colectivă a parohiei prin manifestări religioase individuale sau să absenteze de la ea. Conștiința de enoriaș se dezvoltă prin cultivarea dragostei față de slujbe, prin respectul față de lăcașul de cult și față de slujitorii sfântului altar.

Dragostea față de cultul Bisericii se manifestă concret prin participarea activă a enoriașului la biserică încă din anii copilăriei și prin așa numita – încă din vechime – contribuție bisericească pentru înfrumusețarea lăcașului de cult și buna desfășurare a întregii activități pastoral-misionare și social-filantropice. Așadar, cine nu sprijină concret Biserica, nu are dreptul să o denigreze și nici să pretindă asistența ei, prin tot ceea ce presupune aceasta. Parohiile au consilieri și epitropi, au Consiliu parohial, Adunare parohială și Comitet parohial care trebuie să fie active și implicate concret în viața comunității. Aceste organisme sunt îndrumate de către preotul paroh și sunt îndreptățite să ceară explicații acestuia, atunci când situația o cere, pen-

tru că Vă reprezintă pe Dumneavoastră, adevărații credincioși ai bisericii.

Biserica parohială este ca o familie mare în care toți suntem membri, avem drepturi dar avem și obligații și nu putem sta nepăsători văzând că se ruinează biserica ridicată de binecuvântații noștri părinți și bunici. Dacă vom fi indiferenți, vom cădea sub blestemul lor, pentru că ei au trudit mult în via Domnului, zidind cu sudoare și multe sacrificii, zidurile bisericii, pentru a ne bucura noi, urmașii lor, de sfinte lăcașuri în care se slăvește numele lui Dumnezeu.

Iubiții mei,

 trămoșii noștri s-au străduit să înfrunte și să biruiască greutățile vieții și să depășească jertfelnic golgoatele unei istorii ce nu i-a răsfățat deloc, neputându-i însă despărți de pe vatra strămoșească, de credința părintească și de datinile românești. Deși despărțiți nedrept și nespūs de durele secole de-a rândul, prin hotare nefirești, lumina sfântă a comuniunii de neam, credință și limbă nu s-a stins nici o clipă din sufletul lor, ei au apărut cu prețul vieții pământul românesc și nu l-au vândut celor de alt neam.

Mergând în pastorație prin satele din județul Giurgiu, am văzut mașini cu înscrisul „Cumpărăm terenuri”, de aceea, Vă îndemn să nu înstrăinați pământul, dacă îl mai aveți. *După 1990, terenurile României au fost un punct de atracție pentru străini. Ieftine și bune, așa au fost caracterizate sute de mii de loturi care au ajuns în proprietatea unor investitori străini. Tendința s-a accentuat în ultimii ani, cumpărătorii fiind atrași de prețurile mici, dictate de criză. În țară sunt și foarte multe persoane în vârstă care nu au putere să mai muncească și care, în lipsa oricărui sprijin, au ales să înstrăineze pământurile unor „binevoitori” care le-au întocmit și actele de vânzare.*

Străinii vor avea din anul 2014, prin așa numita liberalizare a agriculturii, dreptul să cumpere pământurile românești. Iar ceea ce noi abandonăm, pentru alții este mană cerească. Pământul românesc are o calitate excelentă, iar prețul de vânzare este de zece ori mai mic față de media europeană. Pământul este bogăția fiecăruia și nu trebuie vândut. Să nu renunțăm la

el! Din cauza crizei economice, românii din străinătate au început să se întorcă acasă și vor fi nevoiți să lucreze pământul ca să poată supraviețui. Să nu ne pierdem speranța că vor veni și vremuri mai bune și atunci mulți vor regreta că și-au înstrăinat terenurile. Dacă Ion al lui Rebreanu, este obsedat de glasul pământului care reprezintă pentru el garanția unui anumit statut social, Ilie Moromete al lui Marin Preda, este un om realizat, în sensul că el are pământ și se luptă să nu-l înstrăineze. Cele paisprezece pogoane îi dau sentimentul independenței și demnității. De aceea va răbuvni violent atunci când realizează că fiii săi nu-i împărtășesc convingerile: „Am muncit și am trudit și am luat pământul de la ciocoi ca să trăiți voi mai bine! De ani de zile mă zbat să nu vând din el, să plătesc foncierea fără să vând, să vă rămâie vouă întreg...”⁵.

Atracția străinilor pentru terenurile nelucrate este încă o dovadă a faptului că agricultura îi poate scoate din dificultate pe români, așa cum a făcut-o de multe ori în istorie. Problema ține de noi, de mentalitatea noastră și de faptul că nu reușim să ne mobilizăm forțele pentru a pune la punct planuri de relansare economică. În timp ce noi încă mai stăm pe gânduri, străinii ne cumpără avuția. Am trăit și noi, la Giurgiu, experiența înstrăinării monumentului de arhitectură brâncovenescă de la Drugănescu, fost muzeu etnografic al Dunării, retrocedat și apoi vândut, a proprietăților boierilor Florescu de la Adunații Copăceni, precum și a miilor de hectare de pe întinsul județului.

Și părinții slujitori sunt chemați să aibă grijă de sesia parohială, să se organizeze și să se gospodărească mai bine. Păstrațiile și eventual dezvoltăți și sistemul de ferme, poate adunați pământurile la un loc în cadrul asociațiilor!

Constatăm că multe dintre parohiile noastre sunt foarte sărace neputând să facă față cheltuielilor legate de întreținerea lăcașurilor de cult și a celorlalte clădiri bisericesti, plății salariilor personalului îngrijitor, impozitelor și contribuțiilor la asigurările sociale aferente fiecărui salariat, plății facturilor uriașe la utilități, și nu în ultimul rând susținerii activităților social-filantropice și educaționale. În loc să se întrebe în fiecare zi cine este vinovat pentru situația în care se află țara. Biserica noastră a înțeles că trebuie să se gospodărească mai bine pentru a conti-

nua activitățile începute înainte de criza financiară. De aceea, la Episcopia noastră s-a creat un Sector Agricol, coordonat de un consilier, în persoana părintelui Marian Ciocănel. Căci, pentru ca Biserica să fie mai darnică, trebuie să fie mai harnică și mai mult ajutată, nu denigrată, spunea Părintele Patriarh Daniel.

Avem preoți harnici și darnici, care, deși păstoresc parohii sărace, cultivă sesia parohială, îngrijesc stupi, cresc animale și păsări și se întrețin din aceste activități, ajutându-i și pe cei aflați în nevoi, asemenea viețuitorilor din sfintele noastre mănăstiri care au organizat adevărate ferme. De aceea pământul bisericii, trebuie să fie lucrat de parohie pentru întreținerea bisericii și a familiei preotului, căci așa a fost de când este lumea și pământul. Chiar dacă este dat la asociații, el nu trebuie înstrăinat, indiferent de cât de tentantă ar fi oferta, întrucât cel care răpește patrimoniul Bisericii cade sub blestemul ctitorilor. Din această pricină mării și sfinții noștri voievozi când făceau dani ctitoriilor le întăreau cu pecetea lor și, uneori, chiar cu blestemele Sfinților Părinți.

Iubiții mei,

 aștarea Domnului nu trebuie să rămână pentru noi doar un simplu eveniment consemnat în istorie, ci ea reprezintă un adevărat program de viață, cu îndemn la fapte bune, iar dacă lucrăm cu iubire și bucurie pentru mântuirea altora, lucrăm, implicit, și pentru propria noastră mântuire, deoarece harul iubirii milostive a lui Hristos unește oamenii laolaltă. Desigur, putem rosti predici frumoase despre iubirea de Dumnezeu și de aproapele, dar limbajul faptelor bune săvârșite în situații concrete, fapte izvorâte din iubire sinceră, smerită și milostivă, este mai convingător decât „întunericul de cuvinte de pe altă limbă”.

Cu aceste gânduri și povețe duhovnicești, Vă îmbrățișez în dragostea lui Hristos și Vă doresc tuturor să prăznuiți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii, potrivit datinilor străbune. Totodată, aducem mulțumiri celor care au sprijinit concret activitățile Centrului Eparhial, precum și tuturor clericilor și credincioșilor care au contribuit în fiecare lună la colecta națională

pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului, înțelegând că această biserică are valoare de simbol pentru întreg neamul românesc. De aceea, Vă îndemnăm ca și în anul următor, să Vă aduceți obolul Dumneavoastră la realizarea acestei lucrări mari și sfinte.

Împărtășindu-Vă părintească binecuvântare, rugăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul vieții și al păcii, să Vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-Vă de aceste sărbători într-un mult și fericiți ani.

**Al Vostru părinte duhovnicesc, de tot binele doritor și
pururea către Domnul rugător,**

†AMBROZIE

Episcopul Giurgiului

Note

1 Vezi cuvintele Sf. Ap. Pavel în I Corinteni, 3, 6 - *** SFÂNTA SCRIPTURĂ, Ediție Jubiliară a Sfântului Sinod, diortosită de IPS Bartolomeu Anania, Ed. IBM al BOR, București, 2001. Vezi și Irina Constantinescu, Cum să transmitem copiilor noștri dragostea pentru credință?, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 11 (34), noiembrie, 2011, p. 13-14.

2 Ioan Bucur, E-learning sau noua ordine educațională, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 10 (33), octombrie, 2011, p. 37-38.

3 Gheorghe Fecioru, Gânduri la început de an, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 1(24), ianuarie, 2011, p. 4-5.

4 Dimitris Rizoulis, Comoară de cuvântări ale Arhiepiscopului Hristodoulos. De la cuvântarea de la întronizare până la ultimele sale cuvinte, Editura Omonia, București, 2011, p. 229.

5 Marin Preda, Moromeții, vol.I, Editura Cartex Serv, București, 2003, p. 302.

